KAAS & BROOD nr 41 januari 1961
red.adres jekerstraat 71'''' amsterdam 10

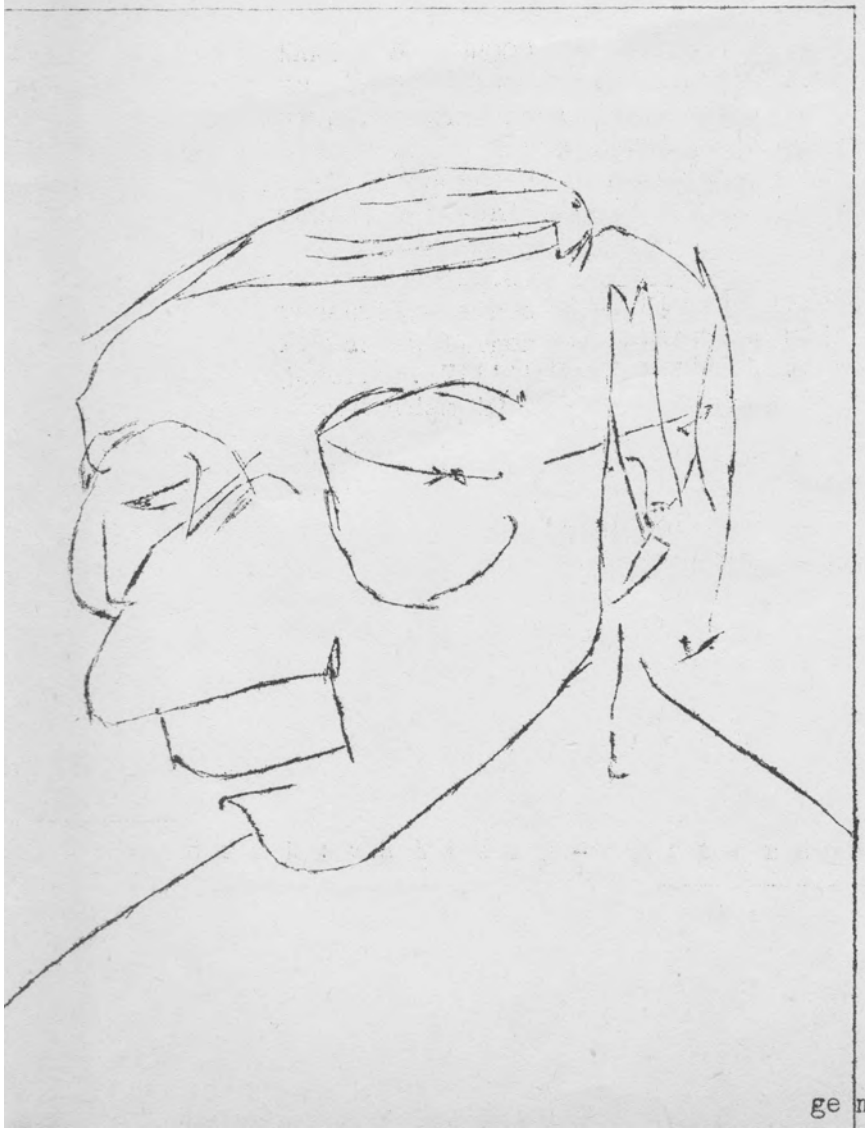

ge middelde lezer

KAAS & BROOD
nr 41 jan 1960
uitgave van de
stud. societeit
olofspoort
redactie : sonja pos
duco van weerlee
fred van willigen
redactie - adres
f. van willigen
jekerstr. 71''''
amsterdam 10

---

s t e n c i l d r u k : w a l i b i j - a m s t e r d a m

VOORWOORD BIJ HET NIEUWE JAAR

Niet alleen om U, lezer, voorspoed te wensen in het /aange- /v
sneden jaar, niet alleen, omdat wij het onze plicht achten op tijden, dat Kaas & Brood uit Uw herinnering dreigt te wijken, een editie te verzorgen, maar ook omdat de hoogte van de stapel ingekomen kopij dit nummer rechtvaargigde, komt ons tijdschrift zo onverwacht uit. De inhoud is voor een belangrijk deel verzorgd door lieden, die pas in de laatste kennismakingstijd toegetreden zijn tot onze veerkrachtige vereniging. Nog jonge jongens dus, en wij verzoeken onze geachte abonné's daarmee terdege rekening te houden.

Wij weten niet of U het /reeds gerealiseerd hebt, maar de /zich
heer Künzel is de derde redakteur van K & B, die praeses van de Olofspoort is geworden. Het schrijven in dit blad legt de ambitieuze mens geen windeieren. Behalve bovengenoemde topfunctie in de vereniging, is voor U het bevredigende besef weggelegd, dat U ook redakteur van Propria Cures had kunnen worden. Wij begrijpen niet waarom er zo weinig Olofspoorters zijn, die deze kans willen benutten. Breng daar het komende jaar verandering in ! Heeft Uw meisje het uit gemaakt ? Blijf dan niet langer met Uw verdriet rondlopen, maar schrijf een vers ! Wij zullen het liefdevol op spelfouten corrigeren en het een trotse plaats in één van onze keurig verzorgde nummers geven. Eventueel zijn wij bereid Uw gedicht in een rechthoekig kader te plaatsen, zodat zij er niet overheen kan lezen. Bij voorbaat vergeven wij U, dat Uw litteraire gaven zich in vuilgele mist het best manifesteren. Wij zullen niet vallen over de vele kilometers van regen glimmende asfalt, die U van Uw geliefde scheiden. De vele daarin weerkaatste lichtjes zullen wij met U melancholiek willen vergelijken met de lichtjes in haar ogen. Niets is ons teveel om U te helpen. Hebt U een hekel aan Karel ? Schrijf het ons ! Bij ons is geen enkel woord taboe. In K & B kan Karel overal mee worden vergeleken. Vindt U dat prof. Kruyer premier moet worden ? Wij lenen U een willig oor en gehandschept papier. Uw oude bed versleten ? Ons adres is : jekerstr. 71'''' !

Van 23 januari tot 3 februari wordt een kennismakingstijd

gehouden. In tegenstelling tot de nationale bevolkingsaanwas, wordt onze nieuwkomers wel een nieuw huis bereid. Nu de aankoop van de neiuwe societeit een feit is, zullen wij een grote schare van aspirantleden met gerust hart kunnen ontvangen op de orientatieavond (20 januari, vrijdag 9 uur). Voor het werven van deze lieden doet de KMK een beroep op U, Olofspoorters. Kent U iemand, waarvan U denkt, dat hij of zij het lidmaatschap van onze vereniging niet onverenigbaar acht met een fatsoenlijke levenswandel, raad hem dan aan op vrijdagavond (20 januari), of maandag (23 januari) op de Keizersgr. 792 te komen, waar voor het eerst een kennismakingstijd gehouden zal worden. Fietsen in de Gracht !

---

vanavond

nu de seringen

hun dwaas gesierde geuren

in witte wandelwagens

de donkere weg van de lucht opdragen

schrijf ik

vijverzachte liederen

voor alt en zeven vogelstemmen

een zomerparkentuinman

opgedragen

rézy

jan agnost zat op zijn kamer van de tweede etage van de pas voltooide studentenflat te werken. zo nu en dan dacht hij scherp na, schreef vervolgens met vele doorhalingen verder aan zijn scriptie.
na een tijdje leunde hij achterover op zijn stoel, keek vergenoegd rond door de kamer, de boeken langs de wand, de radio-pick-up waar nog steeds de plaat van mozart draaide. aandachtig trachtte hij een bepaalde groeve in het oog te houden. het lukte niet.
hij stond op, pakte de koffiekan die hij een uur tevoren uit de keuken had gehaald, en schonk in. hij nam de suikerautomaat, drukte vier ladingen suiker in het kopje. toen dronk hij. meteen spuwde hij de koffie weer in zijn kopje, greep snel een fles melk en dronk deze half leeg. toen deed hij iets in de koffie en dronk deze op. zijn tong deed nog pijn. zijn oog viel op het raam, dat niet met gordijnen gesloten was. hij zag zichzelf en constateerde dat de bochel nu wel niet lang meer op zich zou laten wachten. zijn gezicht zag er pijnlijk gezond uit. hij deed zijn mond open en stak langzaam zijn tong uit. het beeld stak terug.
plotseling begon het beeld op te zwellen. de tong werd langer, splitste zich in inktvisachtige vuurarmen met gifstekels; de oren dijden uit, werden zo groot als kollekteerborden in een zondagschool; de jukbeenderen staken naar buiten; de ogen staarden op sprieten; het haar was een kriskras dooreen lopen van mensenarmen en benen.
jan knipperde met zijn ogen. hij was niet overgevoelig, maar dit werd te gek. hij knipperde nog eens, keek weer. het beeld was er nog. de tong werd steeds langer, trad buiten het raam als om hem te grijpen.
langzaam stapte jan terug, naar de geopende deur, sprong naar buiten, rende de gang door, stortte zich van de trap af en schoot naar buiten.
daar bleef hij hard lopen, steeds harder, sloeg linksom, rechtsom belde aan, holde weer weg, toen de deur open ging. weer sloeg hij rechtsom, toen linksom. plotseling bedacht hij, dat hij sneller zou lopen als hij zijn schoenen uittrok. hij probeerde ze uit te trappen, struikelde maar stond weer op en holde verder. vervolgens trok hij zijn jasje, zijn trui, zijn broek uit. naakt liep hij tenslotte verder.
weer belde hij aan, wachtte tot de deur openging. deinsde

achteruit en stortte zich gillend naar de andere kant van de straat. onder luid gelach viel de deur dicht.
hij rende weer door. naderde het kruispunt waar de drogisterij s.c. venenum stond.
plotseling zag hij in de ruit het beeld weer.
razend wilde hij in zijn broekzak iets zoeken om naar het beeld te werpen, maar hij had geen broek meer.
toen greep hij zijn kruisje, en slingerde dat onder het lopen naar het beeld.
de ruit viel rinkelend in elkaar. een vuurstraal spoot omhoog en in dat vuur verscheen weer het beeld.
huilend sprong hij er op af.

het gerechtelijk onderzoek heeft uitgewezen, dat het vuur is ontstaan doordat een glasschef is terechtgekomen in een kalifles. door het wegspatten van het petroleum is het kalium aan de lucht geoxydeerd. dit heeft het in de buurt staande zwavel aangetast en daardoor is de vlam ontstaan.
van r.k. zijde echter is er op gewezen dat de vlam te danken was aan het wegwerpen van het kruis. deze verklaring heeft een opleving te zien gegeven in het kerkbezoek.

harm pinkster

---

mijn vingers gleden over je gezicht
je huid was warm en ook wat vettig
maar wij, wij vonden 't samen prettig

e.v.d.r.

Bladen uit een dagboek

8 maart - Vandaag met Marietje gespeeld. Ze had haar blauwe petje op. Haar moeder riep de hele tijd, dat we moesten spelen, en niet steeds maar zitten. Maar Marietje vond me wel lief, en liet naar zich kijken.
Ze had van die ballet-achtige schoentjes aan. Als ze in haar stoel zat, schommelde ze steeds met haar beentjes, die een prachtige kleur schenen te hebben (zou ze nijlons aan hebben ? ik durfde het haar niet te vragen). Ze vroeg me, wat ik van Pietje vond. Ik wist het niet, ik lette nooit op hem.
Ik geloof, dat ik alleen van Marietje houd, maar dat durfde ik haar niet te zeggen.

10 maart - Marietje met Pietje gezien.
Onze radio was stuk : nu kon ik niet naar Holland-Belgie luisteren. Morgen sportkrant kopen, ik heb al geld van mamma gehad.

11 maart - sportkrant gekocht. De uitslag wist ik al van Gerrit - het was een mooie wedstrijd, schrijven ze. Er waren wel 40.000 mensen. Jammer, dat ik niet in Rotterdam woon.

12 maart - Marietje wou me vandaag niet zien in de Kerkstraat. Ze kocht schoenen met haar moeder.
Ik keek nog door de ruit van de winkel, waar ze was, maar het regende, en ik liep snel weg. Van Elly een boek van Van Emmenes gehad, over de geschiedenis van het Nederlands Elftal. Wim was er vandaag niet. Ik geloof, dat zijn moeder ziek is. Marietje had een groene rok aan.
Ze eet altijd appels in de pause - ik zal haar morgen eens vragen, waarom eigenlijk. Mijnheer v.d. Grift was er vandaag weer naast met zijn rekentheorie : hij vergat aan te tonen, dat die ene fietser een half uur vroeger aankwam dan die andere.

15 maart - Marietje zei gisteren, dat ze niet in Hilversum geweest was. Ze had wel die groene rok aan. Zou ze jokken ? Ze was kwaad, toen ik zei, dat ze altijd appels at. Ik had helemaal geen gelegenheid meer, om haar te vragen, waarom ze dat nou deed. Ik geloof wel, dat ze van me houdt.

20 maart - Met Marietje naar de bioskoop geweest.
Ze vond het geen mooie film.

20 maart ('s avonds) - Marietje heeft een ongeluk gehad - ze is nu dood. Twee auto's botsten op elkaar, haar vader probeerde haar te beschermen, maar dat lukte niet : haar nek werd afgekneld, zei de politie (er waren wel 4 agenten). Ze keken allemaal heel ernstig. Maar Marietje was dood.
Mamma vindt, dat de andere automobilist de schuld had, en de schade moet betalen.

22 maart - Vandaag was de begrafenis. Ik was te jong om er heen te mogen.

23 maart - Mijnheer v.d. Grift zei, dat Marietje altijd zo'n aardig meisje was geweest.
Ik werd helemaal rood, toen hij dat zei.
Morgen ga ik eens vragen, of ik niet in de voetbalclub kan, dat zou leuk zijn.
Vandaag ben ik met mijn twintigste voetbalschrift begonnen.
Morgen (zaterdag) moet ik weer in het bad. Ik zal Elly vragen, of ze me weer helpt.

26 maart - Met Pietje naar de bioskoop geweest.
We hebben fijn over Marietje gepraat. Dat kon hij goed.
Het was een leuke film.
Ik zit nu samen met Pietje in A.W. : hij is keeper, ik spil.
Misschien komen we later wel samen in het Nederlands Elftal.

27 maart - Vandaag met Pietje naar het kerkhof geweest.
We zagen Marietje's moeder, en hebben erg gelachen.
Ze was in het zwart gekleed, en keek ons erg treurig aan.
We hebben onder de bloemen gekeken : er was nog een gat in de grond. Er stonden nog een heleboel voetstappen.
Er stond geen steen met Marietje's naam.
Ik keek Pietje aan, en toen konden we bijna niet meer van het lachen.

30 maart - ik heb Pietje het verhaal verteld, dat ik van Cornelius Bastiaan gehoord had. Zoiets had hij nog nooit gehoord.
Pietje is toch wel een ardige jongen.
Als hij loopt, is het net een haas, zo hard loopt hij.
Hij heeft altijd een rode sjaal om, en een blauw kort broekje.
Zijn schoenen zijn altijd vuil, dat is van het voetballen.
Dat kan hij goed. Ik zal hem morgen eens vragen, waarom hij altijd op zijn nagels bijt.
Pietje ..... enz.

dolf verzeyden

berceuse

slaap lekker kleine suzie
slaap lekker
je mooie trip-trap voetjes
en je lange blonde haar
waar de nacht zijn logge lichaam
hijgend op uitstrekt

laat je hoofd maar naast me vallen

straks als je wakker wordt
is de dag
pijnlijk en met witte
pluimwolken
al twee keer opgestaan

kom op je mooie trip-trap voetjes
naar me toe suzie
kleine lieve suzie
maar vergeet niet je avond-lachende ogen
af te sluiten

luc seller

---

er bestaan nog steeds de
angstige vogels -
onrustig verwijderen zij de
tooi van kop en poten slaan
de doorweekte vleugels op
en bewegen moe mee met het ritme
van de ademhaling
zij zijn duidelijk van dromen bezeten
dieren die de vreemdeling
onverbiddelijk aftasten en
tot rede brengen
niemand vangt ze niemand heeft
de moed voor een prediking noodzakelijk
soms tillen zij de koppen
gelijkmatig op en luisteren
aandachtig als men zegt
"de avond komt" of "stil
het regent al"

luc seller

religieuze aanleg

ik zou langzaam en opbouwend
vieze woorden willen roepen
in de trechter naar de hemel
geen aandacht schenken aan
de vermanende woorden
van vader en gabriël
want ach
op de toppen van het leven
heeft god gestaan
en gelachen
naar nietswaardige erotiekarme vrouwen
in de nadagen van augustus
toch niet voor niets
worden we meegesleept door de liefde
willen we zonder verdere complicaties
ingrijpen in de gang van zaken
de vrije wil aantonen
lukt het al ?

jan bosdriesz

---

het buurtje waarin ik woon
(vertaling uit het Bargoens)

de mensen in hun woningen
krabben zich hun kruis
hun rug hun kennissen op straat
een groot gestadig krabben

de mannen slaan hun vrouwen
de vrouwen schelden op elkaar
en de kinderen beginnen zich
aarzelend te krabben

de huizen leunen zwart
op elkaar - het is vrij stil
alleen de dronken mensen zingen
en natuurlijk het Leger des Heils
(een roodverlicht kruis krabt
aan de hemel)
hetgeen wel nodig is.

e.v.d.r.

park

kijk, kinderen lopen in het licht
met slapende geheimen
in hun ogen,
over betegelde paden
kijkend naar de fontein

kijk, kinderen dragen behoedzaam
Incaverhalen in hun haar
vol donkere verwondering
over het soepele water

luister, kinderen spelen
met hun porceleinen stemmen.

s.p.

---

laten we gaan wandelen
behoedzaam langs de bloemen
fluisterend om de merel
die naar ons luistert

we hebben genoeg doden
gezien en gesproken
te veel levenden verloren

maar vanavond bewonen wij wellicht
een tent geweven van lakens en licht
en morgen begint hier
een nieuw subtropisch klimaat
waar tederheid met trossen
in de zachte bomen hangt.

s.p.

ERNSTIGE ONGEREGELDHEDEN TIJDENS INAUGURATIEFEEST
(kroniek)

Het was allemaal zo onschuldig begonnen. Enkele lampen zetten de bedremmelde aanwezigen in een onbarmhartig licht. De naald sleepte zich schokkend over de platen, terwijl de paren zich met de voor onze feesten zo karakteristieke melancholie overgaven aan de dans. Enkele schijnbaar vreedzame rechts-radicalen van gene zijde van het fredriksplein waren geintroduceerd, helemaal in de geest van onze ruim gestelde preambule. Er heerste een ongekende levensbeschouwelijke rust, daar de socialisten zich in een andere gelegenheid aan de genoegens van het uitstervend kapitalisme te buitengingen. Langzaam echter begonnen zij ons pand te infiltreren, maar omdat wij zo aan hun gezichten gewend zijn, vermoedden nog weinigen onzer enig onheil.

Waar precies de botsingen begonnen, is moeilijk na te gaan. In ieder geval vingen de roden, na enige onbeduidende vernielingen in de bovenzaal aangericht te hebben, een extatisch spel aan. Zij voerden met zich een in zwarte klederen gehulde vrouw, als belichaming van het ideologie. Deze nu plaatsten zij op een horizontaal houten vlak, dat zij met vereende krachten (vanwege het socialisme) omhoog stieten, zodat het meisje op deerniswekkende wijze op de grond viel. Daarna gingen zij haar hartstochtelijk troosten. Verbaasd sloegen wij hun verrichtingen gade, die wij accepteerden als de uitingen van een ons in wezen vreemd kultuurpatroon.

Hachelijker werd de situatie, toen de rechts-radicalen zich ontpopten als vijfde colonne van een grote groep geestverwanten. Deze hadden zich joelend voor de vensters verzameld. Zij bedienden zich van provocerende taal en eisten doortocht. De verantwoordelijke verenigingsfunctionarissen dienden nu een snelle beslissing te nemen. Het introductie recht werd onverbindend verklaard, waarna de handtastelijkheden een aanvang namen. Terwijl een groot aantal wakkeren zich als een menselijke prop in de deuropening teweer stelde, werden de zich in de societeit bevindende vijanden krachtdadig aangepakt. De roden haastten zich uit de aard hunner wereldbeschouwing gemene zaak te maken met de rechtsen, zodat wij niet konden verhinderen, dat grote glasoppervlakken versplinterd werden. Behalve dat een enkele paap en enige verblinde pacifisten onder de leden bezwaar maakten tegen de gebezigde bestrijdingsmethoden, heerste er onder de leden een

inspirerende eensgezindheid. Na enige tijd slaagden de onzen erin de voorpoort te sluiten.

Een plan om vanuit de bovenverdiepingen gloeiende pek over de agressors te werpen, kon bij gebrek aan pek niet doorgaan. Ondertussen waren er eenheden grenadiers en jagers ten tonele verschenen. Diverse afdelingen der studentenweerbaarheid hadden zich om een houwitser verzameld, die dreigend op onze muren was gericht. De grenadiers hakten het asfalt open, om de naderende politie dekking te bezorgen. Professor de Quay vestigde zijn hoofdkwartier in een tent aan de Stadhouderskade, waar hij, naar sommige woordvoerders zeiden, met de ijlings ontboden heren Staf en Spierenburg een driemanschap wenste op te richten, om op alle eventualiteiten, bv. een overwinning der zijnen, voorbereid te zijn. Zo hadden antithetische groeperingen ons in een netelige positie tegenover de overheid gebracht, de overheid van wie wij juist zoveel geld en steun nodig hebben voor een nieuw onderkomen.

Plotseling daverde een kanonschot over het Westeinde. Hierop viel een gespannen stilte. De rechtsen hielden op met schreeuwen, terwijl de roden midden in de internationale bleven steken. De gramofoon brak zijn navrante klanken af. Om verder bloedvergieten te voorkomen, gaven de onzen de wens te kennen in onderhandeling te treden. Hierop trokken wij ons terug in de kelder. Onze bevende vrouwen drukten wij aan de onverschrokken borst. Wij wachtten op de dingen, die komen zouden.

Er daalden enkele geuniformeerde lieden met dreunende tred de trap af. Onderzoekend namen zij de om de bar verzamelde idealisten op. Op hun vraag naar de verantwoordelijke gezagsdragers, schoven wij Overste Damme naar voren. Toen hij gevankelijk werd weggevoerd, misschien wel voor een hersenspoeling, konden wij een huivering niet onderdrukken.

Wie nu meent, dat de aanvallers af zouden laten onze grond te betreden, bevroedt weinig van hun perfiditeit. Nog nauwelijks hadden wij ons het verlies van de dappere Damme gerealiseerd, of de socialisten trokken onder aanvoering van een bolsjewiek, Igor X, wederom bij ons binnen. Weer hadden zij dat geheimzinnige meisje bij zich, dat zij onder gejuich telkens voorover lieten vallen. Ondanks hun beneveling, zongen zij hun huiveringwekkende strijdliederen, maar toen hun leider trachtte hen toe te spreken vanaf een bank, deelde hij in zijn val het pijnlijke lot van hun ideologiemaagd. Trouwens uit vele hoeken doken de ultra-rechtsen weer op, zodat wij beseften dat het met de intimiteit van onze feestelijke manifestatie definitief gedaan was.

fred

juichend om de stierendood

Nu hebben wij dit zelf gedaan,
ook onze stem drijft door het bloed
ook onze dreiging is de groeiende onzekerheid
voor stomme silhouetten op het zand,
door zon getekend,
draaiend naar de avond
tot een nachtelijker land.

Wij zijn het zelf
die hebben toegestoken
met een flitsend mes -
verwijderd van ons hart,
wij zijn het zelf die juichen
om de stille vlag
in een bezwete huid,
de onze, stierenvechters,
door pamplona zwerf ik,
en mijn zachte stem
is angstig luid.

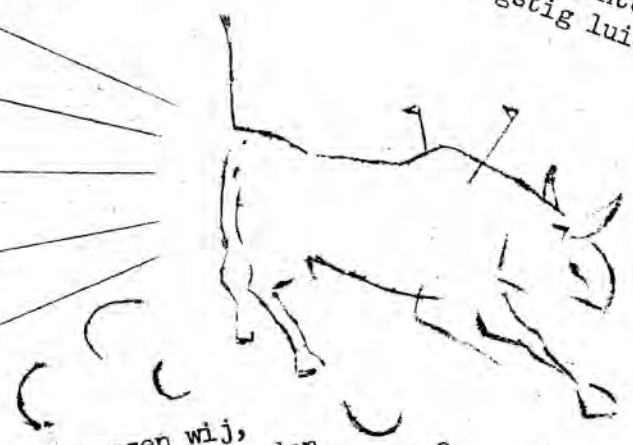

Wat zeggen wij,
nu wij als vreemden
voor de krengen langsgaan ?
dat onze dood
de naslag van al jaren heengaan is,
en deze slechts,
als wraak van een verbeten ogenblik,
de moordenaar in de overige weken
zal vervagen,
doen verbleken ?

RUDOLF GEEL

(fragment)

Het licht blaast trage kleuren
op een blauw decor, wandelend
naar bedachtzame landen boven
bomen uit soepel goud gegoten

en ik stem mijn woorden
in een andante dat duidelijk
vibreren zal dicht naast
de tastend scheve gang
van mijn ander, mijn ik met dichte ogen

kan ik de kleuren laten voelen
via de buiging van mijn stem
het licht vertalen in woord
en gebaren, pratend in tegen
diepte van nacht

om het etruskisch bronzen paard
opgespannen op hoge poten dravend
door de arena van het plein
voorbij de boog van de fontein
waar licht zich als in prisma splitst

s.p.

wintersport